

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-49-0086-9

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe
Editor: Valentin Ajder

Radu BACIU

Umbre sub lumina reflectoarelor

E I K O N

București - 2019

Încearcă să fii rece cu cei care nu merită atenția ta, iar oamenii vor învăța să te respecte! Răutatea se naște din frustrare, inferioritate și prostie, așa că fii un om inteligent, pentru că un om inteligent nu va fi niciodată rău. Cel căruia îi pasă de tine va face orice, va încerca din răputeri să rămână în viața ta.

Ține alături oameni care te ajută să gândești matur și să crești! Viața și-a pus alte haine de când mi-am schimbat modul de a gândi. Nimic nu rămâne la fel, unii aleg să plece, dar ai grijă de cei care stau lângă tine, iubește-i pe cei care aleg să crească alături de tine! Nu te baza pe faptul că vei găsi rapid pe cineva care are intenții mai bune decât oamenii care te cunosc de o viață, dar nici atunci când trecutul te caută, nu răspunde și ferește-te de el, pentru că nu are nimic nou să-ți spună! Până îmi trece va fi greu, dar îți promit că după nu o să mai auzi nimic de mine. Îmi place să fiu simplu, elegant, discret.

Alegăm continuu în căutarea fericirii, dar nu ne dăm seama că ea a fost mai aproape decât ne-am fi putut imagina. Poate că încă este și sunt eu prea orb ca să o văd. Vreau să o ating și să n-o mai las să-mi scape. Cred că a fost o idee bună să țin aproape tot ce mi-a fost drag pentru că restul a fost doar o iluzie a minții tulbure. Un rol bun, chiar l-ai jucat bine, dar îmi pare rău de tine, păcat că n-ai știut că eu sunt regizorul. Adio, boboceață, nu te voi uita niciodată!

FINAL

Cuprins

Capitolul 1	
Pe coama vacanței	7
Capitolul 2	
Începuturi	15
Capitolul 3	
Întâlniri și revederi	25
Capitolul 4	
O blondă sub un stol de ciori	37
Capitolul 5	
Ne cunoaștem, fraiere!	51
Capitolul 6	
Un bilețel și o privire	65
Capitolul 7	
De ce ai plecat?	77
Capitolul 8	
Cupidon lovește	91
Capitolul 9	
30 de secunde	107
Capitolul 10	
Sticla de vin și o cafea	121
Capitolul 11	
Ai crush?	131
Capitolul 12	
O mască de cal	143

Capitolul 13	
Tot eu sunt	161
Capitolul 14	
Carina	173
Capitolul 15	
Am uitat	189
Capitolul 16	
Adio, bobocea!	201

cu pasul și a sentimentelor pe care acestea mi le-au provocat poate fi imaginată de orice cititor modern, adaptat unor dialoguri colocviale și pline de ironie. Cu sinceritate și o memorie de invidiat, am reprodus cât mai fidel conversațiile purtate între personaje, încercând să interpretez, din propria viziune, dedesubturile cuvintelor și adevăratul lor înțeles.

Cu ajutorul unor titluri amuzante sau misterioase de capitole am încercat să atrag atenția spre ideea centrală a cărții, care se extrage din ultimele rânduri. Pornește de la o căutare a fericirii pusă la încercare în repetate rânduri de influențele și anturajele negative ale vieții de licean și continuă cu oportunități care apar pe parcurs. E mai bine să riști decât să regreti, iar asta m-a convins mereu să-mi joc șansa și să forțez anumite legături, dintre care unele s-au rupt. Totuși, altele au devenit mai puternice, oferind savoare amintirilor. Nu pot să ascund faptul că am pornit la drum cu această idee în încercarea de a găsi câteva răspunsuri la întrebări pe care mintea mea le formula cu insistență. Am răscolit amintirile, le-am așternut pe această hârtie și am sperat. Poate că încă există unele la care răspunsul nu-mi este cunoscut, așa că las imaginația fiecărui cititor să creeze un final aflat dincolo de cel pe care eu l-am perceput, în timp ce eu mă bucur de alte momente, care vor fi consemnate, poate, într-un viitor volum.

CAPITOLUL 1

Pe coama vacanței

Vară. Căldură sufocantă. Cu o seară înainte, tentativa eșuată a ploii nu a putut-o risipi sau ascunde. A fost o dimineață răcoroasă, dar, odată cu izbucnirea Soarelui, umezeala din atmosferă a fost înlăturată. Coboram în grabă treptele, iar bătăile inimii încă îmi făceau corpul să tremure. Scăpam de emoții. Am privit înainte. În vara liniștită se întrezărea speranța. Am ieșit în curte, iar în fața porții intrarea era obturată de o mulțime de părinți care așteptau nerăbdători să afle detalii nenumărate ale trudei noastre intelectuale. Era un freamăt enervant și o agitație sufocantă. Am făcut primii pași pe asfaltul încins, îndepărtându-mă de clădirea spre care nici privirea nu o mai întorceam. Nici nu s-a închis bine poarta, că am fost asaltat cu întrebări. Parcă eram o vedetă gata să dea un interviu în fața presei, supusă unor întrebări incomode. Încercam să evit răspunsurile punctuale, dar lumea își dorea să afle de la mine care fusese dificultatea examenului.

– A fost foarte bine, am strigat în gura mare, ca să se audă până în spatele mulțimii.

– Cât ți-a dat, Radule, la ultimul exercițiu, mă întreba curios un coleg care se strecurase printre ceilalți pentru a

ajunge în fața mea.

Totdeauna m-a privit ca și cum aș fi avut un cuvânt de spus. Se baza mereu pe opinia mea și asculta toate detaliile pe care le spuneam, folosindu-mă de experiența pe care o acumulasem. Simțea nevoia unei confirmări într-un ultim moment de cumpănă, înainte ca drumurile să ni se separe. Porneam pe un nou drum. Era iminent. Doar un naiv putea să creadă vorbele și promisiunile de a rămâne împreună. Nu era posibil și poate nu eram singurul care se simțea vinovat pentru această despărțire care ne întrecea puterile. Totuși, nu am nicio vină, mă gândeam în același timp. Să sufăr pentru oameni care nu mi-au trezit nicio emoție? Mereu aceeași insistență cu care îmi era cerut ajutorul. Avea aceeași sete de a i se recunoaște dreptatea. I-am citit-o pe buzele care-i tremurau în așteptarea unui răspuns afirmativ din partea mea. Trebuia să aibă satisfacția de a i se încorona munca cu un succes vânat pe ultima sută de metri, dar soarta nu m-a încurajat să îl aprob pentru că răspunsul meu era diferit. Logica mea se dovedise a fi de succes, spre deosebire de a lui. Se bazase mai mult pe noroc, superficial ca întotdeauna. Câștig maxim cu efort minim! Scopul generației care definește tot mai mulți adolescenți în formare.

Se strânseseră mai mulți în jurul nostru și ascultau cât de calm vorbeam. Pentru că eram sigur de gândirea mea, deși exercițiul la matematică a născut controverse în rândul celor grăbiți, le atrăgeam atenția.

—Da, da, da! Bine, măi! Așa am scris și eu, a spus cu bucurie un alt coleg, aflat undeva în stânga mea.

—Ah, mă enervezi când ai dreptate, a spus primul, deja puțin iritat de superficialitatea cu care tratase exercițiul.

Printre mulțimea de părinți, aflată la câțiva pași de locul în care avusese loc discuția contradictorie, mă aștepta mama. După un timp, s-a apropiat și ea, văzând scandalul care atrăsese atenția celor din stradă, cu aceeași întrebare pe care o

are un părinte al cărui copil se află după proba unui examen. Am citit cu naturalețe pe fața ei curiozitatea care o măcina și nu am mai așteptat să rostească nimic.

— Da, a fost bine! Am speranțe mari, să vedem...

Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată așa multă agitație pe străduța aflată în afara Bucureștiului. Momentele în care mă regăseam în ipostaza de școlar erau asociate cu liniștea. Rareori întâlneam tensiune. Mi-e dor de zilele în care părăseam Bucureștiul pentru a participa la faza națională a Olimpiadei de Limba Română. Pentru mulți este trăită ca o experiență unică, dar eu am cunoscut-o în trei ani consecutivi. Mă simțeam extrem de norocos pentru tot ce obținusem. Acum aveam să le las pe toate în urmă. Oare voi reuși să retrăiesc cândva aceste momente, îmi puneam deseori între-barea. Mă elibera de presiunea rezultatelor primite după câteva zile. Paradoxal, aveam emoții mai mari decât în timpul examenului. Așteptarea nu a fost zadarnică și se pare că am fost răsplătit pentru tot efortul. Eram atât de fericit să văd că aveam media de admitere zece, încât începeam să îmi imaginez viața de savist – elev al renumitului Liceu Sava. Ajunsesem să-mi pun întrebări și să localizez pe hartă viitoarea mea școală. A continuat procedura de admitere la liceu și a început vacanța de vară. Mă gândeam cu seninătate la ce va urma, deși nu puteam să uit trecutul. Tocmai încheiasem un ciclu de patru ani de studiu, dar încă îmi aminteam prima zi din gimnaziu. Aveam atâtea amintiri și momente de glorie, alternate cu cele dezamăgitoare. Toate m-au ajutat să devin persoana în care mă transformasem. Simțeam că-mi va lipsi tot ce ținea de trecut, dar eram obligat să merg înainte, indiferent de teama care mă apăsa sau de gândul provocărilor pe care aveam să le întâlnesc la tot pasul. Plecam din locul în care am crescut și știam că orice întoarcere urma să fie doar o amăgire, ceva scurt și efemer.

Îmi curgea libertatea prin vene. Era încă vară și nicio grijă nu mă apăsa. Vacanța era pe la jumătate și niciun plan de viitor

nu se profilase în mintea mea. Era o seară unică a cărei bucurie mă întorcea cu gândul mai înapoi decât orice altceva, înspre zilele apuse ale copilăriei. Urma să aibă loc majoratul lui Paul, fratele meu. Trecuseră atâția ani pe care nu mi i-aș fi imaginat în lipsa lui. Urma să împlinescă o vârstă importantă în viața fiecăruia, să facă un pas crucial spre maturizare, dar eu îmi doream să-l întorc din drum măcar puțin, să ne mai bucurăm măcar o dată de amintirile din copilărie. El își dorea să meargă mai departe, la fel ca timpul ce nu se lasă convins nici în ruptul capului să se întoarcă. Au fost cam zece invitați, cei mai dragi oameni ai lui, printre care și eu. Eram cel mai mic de acolo, dar alesesem să petrec alături de ceilalți la subsolul clubului, nu să sorb dintr-o limonadă alături de familia care, stând la parter, avea grijă să nu pășim ceva. De parcă se puteau întâmpla mari catastrofe! Am ajuns puțin mai târziu, dar atmosfera încă nu se animase. Știam că Paul venise cu ceva timp în urmă, așa că am coborât treptele către subsol, unde el făcea ultimele pregătiri. Cu cât mă îndepărtam mai mult de nivelul solului, cu atât mă amuza un gând, observând înălțimea treptelor și distanța destul de mare dintre ele. Aveam oare ocazia ca în acea noapte să fiu martorul unei întâmplări de pomină, în care unul dintre invitați să se împiedice urcând treptele? Lumina a devenit difuză, iar culoarea i s-a transformat. Un roz intens domina parchetul. Canapelele erau așezate pe marginile încăperii. Partea din mijloc era liberă, spațioasă, destinată dansului, dar muzica încă nu se auzea. Ei se adunaseră în jurul unei mese și povesteau cu nostalgie cum timpul a trecut cu rapiditate, împlinind o vârstă încărcată de felurite responsabilități. I-am oferit cadoul și i-am strâns mâna. Apoi, m-am așezat timid pe o canapea. Nu-i cunoșteam pe cei care se adunaseră la ziua lui și nici nu eram genul de persoană care să se remarce, așa că l-am lăsat pe Paul să se bucure de atenția invitaților și să mă introducă celorlalți.

—Hai și tu, începem, mi-a strigat el la un moment dat.

—Ce, l-am întrebat confuz și puțin temător.

—Se deschide barul. Luăm un shot. Vino cu mine!

—Bine, dar vezi că eu nu iau foarte multe, îți zic de acum, ca să nu insiști mai târziu.

—Bine, măi, nu te stresa. Hai acum cu mine!

—Auzi, deci pe ăsta îl dai efectiv pe gât din prima, l-am întrebat, admirând culoarea interesantă a băuturii din pahărelul care stătea în fața mea.

—Ce, măi, a intervenit un prieten de-al lui. Să mori tu că n-ai mai luat un shot niciodată...

—Hei! Abia intru la liceu, am spus râzând. Bine că ai luat tu multe în gimnaziu, i-am replicat, închizându-i gura.

Trecuseră câteva ore după miezul nopții. Mai ieșeam afară, pentru că înăuntru se făcuse foarte cald, deși aerul condiționat era pornit în permanență. De fapt, ieșeam ca să stau cu ceilalți, să nu rămân singur în timp ce ei se bucurau de starea pe care o aveau, amplificată de efectul unei țigări. Pe asta nu am încercat-o niciodată. Am iubit prea mult sportul ca să renunț la tot pentru un viciu. Îmi era frică să fiu prizonierul propriilor vicii. Mi se părea de neîndurat să fiu conștient de existența acestora și, totuși, incapabil să fac o schimbare. Încă mă simțeam bine și îmi plăcea să merg din nou și din nou la bar cu ceilalți. Mai târziu, văzându-l pe fratele meu stând retras, m-am apropiat și i-am vorbit șoptit. Nu mai țin minte ce remarcă i-am făcut, dar ceea ce îi spuseseam l-a motivat să meargă cu mine la bar pentru un shot. Tot ceea ce mă fascina pe atunci era culoarea shoturilor și efectul lor, pe care nu îl resimțeam din plin, dar și numele provocatoare pe care le aveau, auzite de la Paul care se adresa barmanului: „BJ să fie!”.

Au trecut cu mare viteză zilele vacanței de vară, iar, cu vreo două săptămâni înainte de începerea anului școlar, am mers într-o tabără în care mergeam an de an alături de Paul. Dincolo de peisajele neobișnuite pe care le-am întâlnit în vacanțele exotice pe care le făcusem anterior, tabăra avea

propriul farmec. Atractiv nu era dinamismul sau obiectivele turistice care fac parte din planul oricărei vacanțe, ci momentele petrecute împreună, după lăsarea nopții, când eram cu desăvârșire singuri. Obişnuiam să stau cu fratele meu în balconul camerei în care eram cazați, deși în ziua următoare continua programul solicitant care începea cu trezirea de dimineață. Îmi plăcea momentul. Era cald, dar abia atunci, în liniștea nopții, începea să se simtă adierea vântului. Aprindeam becul de pe balcon. Deodată, eram încolțiți de insectele atrase de lumină. Stingeam lumina și deschideam puțin ușa, pentru ca doar pâlparea lămpii de la capătul patului să spulbere bezna nopții. Într-o seară, pe când îl vedeam doar cu ajutorul acelei raze palide de lumină, am luat amândoi o gură de bere pentru a ne domoli setea și mi-a venit în minte o întrebare.

— Auzi, cum e la liceu? De fapt, cum e începutul? Asta mă interesează mai mult.

— E mai greu, dar trebuie să fii deschis. Nu e nimic așa de rău. Cu profii să nu te sperii, că te obișnuiești pe parcurs, iar cu colegii să încerci să vorbești cu toți. Evident că e greu să te înțelegi cu 30 de oameni, dar coleg poți să fii.

— Dar prieteni? Adică ceva pe bune, pentru care să iubești să vii zilnic la liceu și să nu ții cont cât de greu e restul.

— Acolo mai greu. Poate o să te înțelegi cu cineva din prima, poate cu mai mulți. Poate ai să descoperi pe cineva mai târziu. Nu știu ce să zic aici. Depinde de tine și de ce alegi. Uite, eu am doi-trei prieteni și niciunul nu e la mine în liceu. Deci nu numai că nu am pe nimeni din clasă, nu am din tot liceul. Totuși, sunt fericit așa, nu e rău.

— Dar e puțin ciudat să nu-ți placă de nimeni din tot liceul și să fii mai apropiat de unii din alte licee. Cred că e puțin neplăcut. Bănuiesc că-i vezi mai rar. Sper să nu fiu în situația asta. Eu nu suport distanța când mă atașez de cineva.

— Asta e situația, nimic nu e perfect. Ți-am mai zis, eu mă simt bine așa, n-am nicio problemă. Am ajuns să fiu indiferent

dacă oamenii mă plac, las totul la voia întâmplării și accept. Nimeni nu poate schimba ceea ce sunt.

Și-a aprins o țigară și a început să se uite pe telefon. Am intrat puțin în cameră, dar m-am întors rapid, găsindu-l în aceeași poziție. Începuse să bată mai tare vântul, iar în depărtarea tăiată de frunzele copacilor legănați se zăreau fulgere. Nu se auzeau tunete. Probabil că dezlănțuirea naturii începuse departe, într-un punct străin pentru ochiul meu, dar intensitatea cu care se mișcau frunzele era un semn al unei mici furtuni. Îmi plăcea atmosfera, așa că m-am așezat din nou pe scaunul din fața lui Paul.

— Ce poți să-mi mai zici, l-am întrebat, văzându-l că a ridicat privirea spre mine fără să i-o cer.

— Să nu fii timid, a spus, după un scurt moment de gândire. Am descoperit că este foarte important să ai grijă cum te îmbraci pentru că, aparent, contează mult aspectul, mai ales ca o primă impresie.

S-a ridicat de pe scaun și, arătând spre picioarele lui, m-a făcut să îmi imaginez cum ar fi arătat dacă în loc de adidașii pe care îi avea ar fi fost încălțat cu sandale și șosete. Am izbucnit amândoi în râs, un râs care a speriat puțin liniștea nopții și, probabil, copiii mai mici deja adormiți din camerele alăturate. Am înțeles ideea lui și, de atunci, m-am gândit mereu la ce mi-a spus. Aveam încredere în sfaturile pe care mi le dădea, iar unele se dovediseră de mare folos. Ne-am așezat din nou pe scaunele de pe balcon. Chiar de atunci așteptam nerăbdător și temător noua etapă din viața mea, liceul.

CAPITOLUL 2

Începuturi

„Of... De ce e așa de răcoare?” e mesajul pe care l-am văzut prima dată când m-am trezit. Nu era un mesaj privat, ci unul aruncat în grupul virtual al bobocilor saviști. Mă trezisem mai devreme decât în zilele vacanței. Era 12 septembrie. Prima zi de liceu. Nu aveam mari emoții, ci mai mult nedumeriri, curiozități, mici temeri. Aveam să mă liniștesc doar în momentul în care vedeam cu ochii mei lucrurile pentru că fiecare persoană pe care o întrebam, în legătură cu una dintre frământările mele, răspundea diferit. Asta era poate una din cele mai mari apăsări, să știi că cineva spune că e bine și altcineva are o părere diametral opusă. Ziua era senină, cu un soare timid, asemenea mie.

Nu simțeam vreo diferență în ceea ce privește trezitul, poate datorită entuziasmului, emoțiilor sau poate datorită unei combinații între cei doi factori. Aveam o energie care m-a făcut mai eficient decât în alte dimineți. Am ieșit din casă și am plecat către stația de autobuz. Mergeam singur cu autobuzul pentru prima dată, către o zi de cursuri din noua postură de licean. Nu mai aveam vreo temere, pentru că mă plimbam în timpul verii ca să învăț drumul către liceu și ca să mă obișnuiesc cu mijloacele de transport în

comun. Plecasem din timp pentru a evita o impresie proastă din prima zi, chiar și cu riscul de a ajunge mult mai devreme.

Am coborât din autobuz la Cișmigiu și am așteptat să pot traversa strada pentru a-mi continua drumul către Colegiul Național „Sfântul Sava”, cel pe care îl voi numi simplu Sava de acum înainte. Aveam maxim zece minute de mers pe jos și simțeam în nări mirosul dimineții, amestecat cu cel de iarbă plouată și de pământ reavăn. Nu aș putea să explic comparația care pare ciudată, dar mi-a adus aminte de aerul respirat pe Arena Națională înainte ca atmosfera să fie animată de intrarea pe teren a jucătorilor. Am salutat cu un zâmbet Ministerul Educației și am înaintat liniștit către destinație. Starea de liniște cu care mă lăudam era o aparență, căci sufletul încerca să mă dea de gol.

Coboram de pe Strada General Henri Mathias Berthelot, îndreptându-mă către rondul și poarta de la Sava. M-am oprit din drum când l-am văzut pe un băiat mai mare decât mine, o cunoștință din trecut. Aștepta pe cineva, dar era deocamdată singur, așa că am avut curajul să îl abordez.

— Ce faci aici, m-a întrebat surprins.

— Am venit și eu, că începe liceul.

— Ai intrat la noi?

— Da, cu media zece nu cred că a avut nimeni dubii, sincer să zic, am încercat eu să glumesc.

— Foarte tare. Bun venit în Sava! Știi ce profi ai?

— Nu, deocamdată nu. Cred că azi urmează să aflăm. Știu doar ce dirigă am momentan.

— Cine e?

— De sport, nu mai știu să-ți zic cum o cheamă.

— Da, o știu bine. Și eu fac sportul cu aceeași profă. În general, la ore e mai dură, dar am auzit că e de treabă ca dirigă. Știu că odată am fost eu plecat de la liceu. Era final de an școlar și trebuia să dau niște probe la sport. Când m-am întors, am zis să fiu drăguț și să vin cu un buchet de

flori, adus cu cele mai bune intenții, pe lângă probele pe care le dădeam indiferent de alte circumstanțe. Știi ce mi-a zis?

— Ce ți-a zis, l-am întrebat, pregătindu-mă de o porție zdravănă de râs, deși mimica sa conducea spre altă direcție.

— Mi-a zis că nu erau suficient de proaspete, a spus el cu un zâmbet ușor ironic care l-a provocat pe al meu în adevăratul sens al cuvântului.

Repartizarea bobocilor pe clase se făcuse cu câteva zile înainte. Știam sau măcar făcusem cunoștință cu cel puțin unul din fiecare clasă la întâlnirile care fuseseră organizate în timpul verii, cu excepția clasei mele. Din cei douăzeci și șapte de colegi pe care îi aveam nu cunoșteam pe nimeni, iar ideea asta m-a frământat și mai tare. Decisesem să nu fac un complex din cauza cu pricina, așa că am intrat pe poarta liceului cu optimism și, în minte, cu toate sfaturile pe care le primisem.

Nu mă simțeam singur, având în vedere că aveam câteva cunoștințe în liceu. Una din ele era Gabi, tot o persoană ce aparținea trecutului, cu un an mai mare, care îmi prezentase cu câteva luni în urmă atmosfera din Sava. Este posibil ca eu să fi ales același liceu și dacă nu aș fi avut ca ajutor părerea lui, dar, evident, era un plus în ecuația adaptării, cea care pentru unii este sau devine rapid foarte complicată, uneori chiar de nerezolvat. Nu l-am văzut pe Gabi în prima zi de liceu, printre cei aproximativ 1000 de elevi care urmau să învețe dimineața, dar l-am remarcat rapid pe Vlad, un fost coleg din școala gimnazială, bobocel și el. L-am salutat și am decis de comun acord să mai povestim cum a fost vacanța după festivitatea de deschidere a anului școlar, pregătită asiduu de către direcțiune și onorată de prezența diriginților.

Proaspeții elevi de clasa a zecea ne așteptau cu o pancartă pentru a găsi mai ușor locul clasei noastre la careu.